

## Arrest

nr. 193 227 van 5 oktober 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn van etnische origine, en afkomstig te zijn van Khayrabad (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U ging nooit naar school maar hielp uw vader in de boerderij met de dieren. U heeft twee jongere broers. U bent ongehuwd.*

*In 2015 vielen de taliban quasi elke avond de dorpelingen lastig door om eten te komen vragen en hun regels te doen naleven. De dorpelingen waren bang maar werden dat ook beu en op initiatief van uw vader besloten de ouderlingen om zich hierover te gaan beklagen bij de overheid. Toen uw vader hiervan terugkwam kwamen de taliban enkele avonden later aan uw deur kloppen. U moest binnenblijven en uw vader deed open. Na een korte woordenwisseling schoten ze hem dood voor zijn eigen huis. U zag dit gebeuren terwijl u zelf nog binnen was. De taliban vluchtten weg. Even later kwam*

de politie ter plaatse. Onmiddellijk na het neerschieten was u zelf al naar het huis van uw oom Lal Said langs moederszijde gevlucht om hem in te lichten over wat er was gebeurd. Deze bracht u op zijn beurt naar het huis van verwanten in het naburige dorp Balway en hij ging naar uw ouderlijk huis om voor de begrafenis te zorgen.

Enkele dagen later kwamen de taliban naar het dorp terug om aan uw moeder te vragen waar u was. Zij zei dat u niet meer in Khayrabad was. Daarop besliste ze dat u moest vluchten.

In september of oktober 2015 verliet u daarom Afghanistan en reisde u illegaal via Iran, Turkije en Bulgarije over land naar België. In Turkije verbleef u tien dagen in de gevangenis in Wan, in Bulgarije werd u drie keer teruggestuurd naar Turkije. U vroeg asiel in België op 14 december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest gedood te zullen worden door de taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en u vraagt daarom in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

## **B. Motivering**

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaring niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De **medewerkingsplicht** vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoor CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

**Er moet op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd.** Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview 16 jaar en dus minderjarig zou zijn. U verklaarde immers geboren te zijn op (31 januari) 1999 (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Nadien werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 januari 2016 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 19 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,0 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Toen u op het CGVS gevraagd werd of zich erin kunt terugvinden dat u wellicht 20 jaar bent (p. 2) gaf u aan dat dat ook goed is. Gezien het gemak waarmee u dit aanvaardt, werd u gevraagd naar de redenen waarom u dan eerder een veel lager cijfer aangaf. U stelt hierover u dat de Afghaanse jongens vonden dat u deze leeftijd leek te hebben en dat de geboortedatum in Afghanistan cultureel gezien niet belangrijk is voor de ouders. Overigens zou u een taskera hebben gehad in Afghanistan en zou u op basis hiervan een indicatie kunnen hebben gehad van uw leeftijd. Echter, in het licht van een totaal gebrek aan identiteitsdocumenten kan geef geloof worden gehecht aan uw bewering dat u er zelf geen flauw idee van heeft en lijkt het er eerder op dat u hiermee gebruik wilde maken van de specifieke procedure die van toepassing is op minderjarigen. Dit impliceert dat zelfs als in de toekomst zou blijken dat u een taskera neerlegt met een veel jongere leeftijd, dat aan de authenticiteit van dit document zal moeten worden getwijfeld (zie ook informatie in bijlage over corruptie en vervalste documenten in Afghanistan). Hoe dan ook, het heeft er alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit heeft op zijn beurt een negatieve weerslag op uw algemene geloofwaardigheid.

**Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig document voor.** Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 1) werd u nochtans gewezen op het belang van dergelijke documenten. De identiteit van de asielzoeker is een essentieel element in de asielaanvraag en er kan van de asielzoeker verwacht worden dat deze alles doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. U beweert dat u thuis een taskera heeft liggen, maar heeft dit niet meegebracht op uw reis omdat u er niet aan dacht (p. 3). Dit is in het licht van een zware internationale reis voor de boeg weinig ernstig. U blijkt achteraf niet eens initiatieven te hebben genomen om dit document te laten opsturen (p. 9). Nochtans had u hiervoor genoeg gelegenheid: bovendien werd u hiertoe aangemaand door de DVZ en met de oproepingsbrief van het CGVS. U verbleef intussen al een jaar in België op het moment van uw oproeping. U beweert dat niemand weet

hoe dat moet en wendt voor dat er voor de dorpelingen geen mogelijkheden zijn om de post te versturen (p. 9). Dat zelfs de oom die uw reis naar het buitenland onderhandelde en hielp betalen, niet in staat zou zijn om post naar het buitenland te versturen om u van documenten voor uw asielprocedure te voorzien is geen redelijke uitleg. Overigens ligt uw dorp maar ongeveer 5 kilometer van het districtcentrum Sultanpur en zowat 15 kilometer van de provinciehoofdstad Jalalabad. Kortom afgelegenheid en naïviteit zijn dus ongeloofwaardige verklaringen voor uw gebrek aan documenten.

Het CGVS stelt vast dat u amper moeite deed om uw identiteit aan te tonen en dat u loog over uw leeftijd. **Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet aangetoond.** Van een asielzoeker die beweert gevlucht te zijn naar België omdat hij in zijn thuisland vreesde voor zijn leven, mag minstens verwacht worden dat hij de volledige medewerking verleent aan de asielprocedure en dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo waarheidsgetrouw en accuraat mogelijk aanbrengt, waaronder de gegevens omtrent zijn identiteit. **U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.**

**Er werd bovendien vastgesteld dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (laatste) verblijfplaats in Afghanistan.** Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. **De werkelijke en recente streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.** Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Als doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, moet worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

**In casu werd vastgesteld u in gebreke bleef bij de beschrijving van uw omgeving, uw leven ter plaatse en de plaatselijke situatie in het algemeen. Hoewel u enige informatie over Surkh Rod kan aanbrengen, zijn uw antwoorden vaag, kort, ontwijkend en in het geheel niet doorleefd. Echter gezien het gebrek aan documenten, gezien het belang van dit alles en gezien de herhaaldelijke confrontatie en uitgebreide vraagstelling moet het CGVS vaststellen dat uw nood aan bescherming niet is aangetoond.**

Voor wat betreft de veiligheidssituatie tijdens de laatste jaren, gaat u nooit verder dan een aantal algemeenheden. Zo maakt u melding van een verbeterde veiligheidssituatie in het laatste jaar dat u er was, dus volgens uw verklaringen in 2015. In het jaar ervoor, 2014 dus, zou het namelijk niet goed zijn gegaan en zouden er in respons hierop politieagenten naar het dorp zijn gekomen. Nochtans zouden de nachtelijke talibanbezoeken wel recent zijn geweest, hetgeen enigszins in strijd is met wat u net ervoor had verklaard. Er zou ook een confrontatie zijn geweest aan de rand van het districtcentrum, Balway checkpoint. U zou dit van thuis uit hebben kunnen horen, hetgeen niet overeenstemt wanneer u steeds zegt dat het districtcentrum ver weg ligt (p. 9, 13). Ook is het vreemd dat u ondanks dagelijkse incidenten van lastigvallen en intimidatie niets kan zeggen over waar de taliban gewoonlijk verbleven. U verklaart dat ze in het geheim aan de deur kwamen kloppen (p. 13), hetgeen vanzelfsprekend niet geheim is. Dagelijkse bezoeken impliceert dat ze in de nabijheid verblijven en wellicht zelfs bekenden zijn. U noemt een naam van een commandant van de taliban maar weet er verder niets over te zeggen, noch over hun activiteiten. Ook over de initiatieven van de politie kan u niet uitweiden, ondanks uw bewering dat zij op 5 minuten loopafstand van uw huis gestationeerd zijn. U verklaart dat uw malik het dorp moest verlaten wegens taliban dreigementen, maar u weet ook over de aanleiding hiertoe niet meer details te verschaffen. Verder gevraagd naar anekdotes blijft u op de oppervlakte. Kortom ondanks het herhaaldelijk benadrukte belang van dergelijke informatie geeft u geenszins de indruk de laatste jaren te hebben gewoond in een streek geteisterd door intense taliban dreigementen.

Ook over de laatste verkiezingen in Afghanistan kan u niets vertellen. U weet eerst niet of u er was tijdens de laatste verkiezing en kan niet zeggen waar de stembureau's gevestigd waren. Gevraagd of u weet of er stembureau's waren in uw eigen dorp of dat de mensen elders moesten gaan stemmen, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Even later beweert u nochtans het tegengestelde: u zou toch aanwezig zijn geweest en zou niets weten omdat u bezig was met uw 'zaak'. Uiteraard zijn dergelijke verklaringen een heel sterke indicatie dat u voor deze presidentsverkiezingen op 5 april 2014 niet (meer) aanwezig was in uw dorp en mogelijk zelfs niet in Afghanistan.

U verklaart voorts dat de taliban enkel voedsel kwamen eisen en soms mensen probeerden te rekruteren, maar geen geld. Uw de informatie in bijlage wordt evenwel duidelijk dat de bevolking in de provincie Nangarhar en onder meer het district Surkh Rod geteisterd worden door de eisen voor belastingen vanwege de Taliban (ushr). Gezien de kleine gemeenschap waaruit u beweert te komen

moet u hier minstens iets over hebben opgepikt als u er recent nog was. Uit informatie van het CGVS blijkt ook dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stam ouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Het CGVS heeft u ook bevraagd naar migratiestromen in en uit Khairabad. Zo weet u aanvankelijk te zeggen dat er de laatste jaren nieuwe bewoners zijn bijkomen uit Pakistan. Gevraagd naar details over hun afkomst, stelt u dan weer dat u er niets over weet en dat het toch minstens twee jaar geleden is dat er mensen zijn bijgekomen. U kan niets zeggen over de aanleiding hiertoe. Uit informatie toegevoegd in bijlage blijkt dat er in 2000 een buitengewone ernstige droogte plaatsvond in de regio die met name Khayrabad hard trof: 550 families of 46 % van de bevolking is toen weggetrokken, naar andere regio's en zelfs tot in Pakistan. Dat u over deze spectaculaire uittocht niets weet te vertellen, wijst bijkomend op een opvallend gebrek aan lokale kennis. Dat u toen nog klein was doet hier niets aan af: dergelijke gebeurtenissen behoren tot het collectief geheugen van een gemeenschap en aangezien u beweert steeds bij uw ouders te hebben gewoond, zou u minstens een idee moeten hebben van dergelijke zaken. Gezien u uitvoerig werd gewezen op het belang van verklaringen, zeker in het licht van een totaal gebrek aan documenten, kan het CGVS hier meer inspanningen van u verwachten.

Voor wat betreft uw reisweg blijkt tenslotte dat u volhardt in de vaagheid. Dit blijkt in de eerste plaats uit de organisatie van uw reis. U verklaart dat uw oom zei dat u moest vertrekken, dat hij u geen verdere info gaf, dat u triest was en vervolgens vertrok. U weet niets te zeggen over bedoelde bestemming ("het buitenland"), de voorbereiding van de reis, over de prijs die werd betaald, over de strategieën van de smokkelaars om de groep verborgen te houden. U kan evenmin zeggen waar u uw eigen land heeft verlaten, u meldt enkel Nimroz (p. 11), maar dit is een provincie en geen plaats. U weet ook niet te zeggen op welke plaats u Iran binnenkwam. Zo kan u evenmin bij benadering zeggen in welke maand u bent vertrokken (p. 10). U weet niet of het voor of na een belangrijk feest was, u kan het ook niet spontaan situeren voor of na de ramadan. U wijdt dit aan de problemen onderweg. Daarna verklaart u wel dat u de ramadan doorbracht in Bulgarije, echter dit zegt nog niets over het moment waarop u uw land verliet, de reis kan immers lang duren en bovendien kan het CGVS op basis van voorgaande vaststellingen niet uitsluiten dat u gedurende langere tijd in een derde land verbleef. Kortom uw relaas van uw reisweg is doorspekt van clichés die op geen enkele manier een begin van bewijs kunnen zijn dat dit uw effectieve reisperiode en reisweg was. U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat uw beweerde reisroute zou kunnen staven (CGVS p. 23). Het lijkt er daarom op dat u ook omtrent het moment van uw vertrek evenals de reisweg zelf de waarheid niet wenst te vertellen.

**Naast bovenstaande vragen over uw beweerde recente vertrek uit uw geboorteregio, heeft het CGVS ook vragen bij uw beweerde profiel van ongeschoolde dorpeling.**

Zo moet het CGVS erop wijzen dat u de indruk wenst te geven dat u nooit uw dorp verliet. Nochtans blijkt dat u enig Dari spreekt en aangezien u nooit naar school of zelfs de madrassa zou zijn gegaan en er geen Darisprekenden zijn in uw dorp moet u het elders hebben opgepikt (p. 16).

Verder beweert u dat u enkel voor de dieren thuis zorgde (in totaal een koe, een kalf, twee geiten en 2 ezels), terwijl dit u er bezwaarlijk van zou weerhouden om weleens het dorp te verlaten. De vage omschrijving van uw werk doet op zich al vragen rijzen of u in werkelijkheid geen andere job(s) had die niets met het houden van dieren te maken had. Immers voor een gezonde jongeman is het niet geloofwaardig dat u steeds thuis zat bij de dieren, terwijl uw vaders er wel handelsactiviteiten op nahield. U heeft nog een moeder en jongere broers die evengoed kunnen worden ingeschakeld in de 'zaak'. Kortom uw voorstelling van zaken over uw afgezonderde dagelijkse leven kan niet overtuigen.

**Voorts wijst het CGVS op een aantal opvallende kennisgebreken.**

Zo moet het CGVS erop wijzen dat u nauwelijks op de hoogte bent van de aanwezigheid van scholen in de buurt. Zelfs al bent u niet naar school geweest, is het niet onredelijk een idee te hebben van waar minstens de lagere scholen zijn gelegen. Zo meent u dat er in uw dorp nooit een school is geweest (p. 16), echter volgens de informatie in het dossier was er tenminste in 2002 een school in Khayrabad geheten Zaiul-Uloom. U beweert dat er enkel middelbaar onderwijs is voor meisjes in Bala Bagh. Uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd naar plaatsen van lager onderwijs, ook voor jongens, beweert u dat er niets is, enkel een madrassa en een middelbare school in Faqrullah. Volgens de informatie in bijlage van het dossier echter blijkt dat de middelbare school in Bala Bagh voor jongens is en dat er in

een omtrek van 5 à 10 kilometer verschillende lagere scholen gelegen zijn, waaronder (Bar) Sultanpur, Fatehabad en Shamsapur.

Verder gevraagd naar de omvang van uw dorp verklaart u dat dit niet telbaar is. Gevraagd om ongeveer aan te geven of het om tien, honderd of dan duizend huizen zou gaan, wendt u zich tot de tolk voor een antwoord (p. 5). Het is niet aanvaardbaar dat u niet eens een vaag beeld zou kunnen scheppen van de omvang van het dorp dat u beweert nooit te hebben verlaten, ook al zou u analfabeet zijn. U kan immers wel met aantallen en cijfers overweg. Dat is duidelijk aangezien u kan aangeven dat een koe 40.000 kaldar zou kosten en met een winst van 1.000 of 2.000 kaldar zou kunnen worden verkocht. Overigens wendt u zich tijdens het gehoor meermaals rechtstreeks tot de tolk, terwijl u in het begin van het gehoor werd uitgelegd dat deze neutraal is en dat hem of haar geen persoonlijke vragen kunnen worden gesteld. Dat u denkt de kennis van de tolk nodig te hebben om op de vragen te antwoorden wijst op onvoldoende kennis over zaken die u zelf het best zou moeten kennen.

Het valt ook op dat u erg vaag blijft wanneer het CGVS peilt naar de stamstructuur en cultuur waarin u zou zijn opgegroeid. Zo beweert u dat de Hussainkhel een clan op zichzelf zijn en geen deel uitmaken van een groep stammen (of confederatie) (p. 5). Toch moet u in staat zijn om aan te geven of er met name substammen (khel) zijn, hetgeen u niet kan. Bij meerdere vragen omtrent de stammensamenstelling in uw dorp en de dorpen errond (p. 6) blijft u vaag en verward. Zo geeft u eerst aan dat u tot de Hussainkhel behoort maar dat mensen uit uw dorp behoren tot de Dalawzi. Gevraagd of de Hussainkhel er deel van uitmaken verduidelijkt u dat ze apart zijn, en ook apart zijn van de Sulaimankhel. Verder gevraagd naar het verband met de Hussainkhel bevestigt u het verband, maar u kan niet zeggen op welke manier. Gevraagd om duidelijker uit te leggen wat u bedoelt stelt u vervolgens dat de Dalawzi niet in uw dorp wonen en evenmin de Salamankhel, maar enkel de Hussainkhel. Nogmaals gevraagd naar wie er dan allemaal in uw dorp woont verklaart u dat er in Khayrabad Hussainkhel, Dawlazi en Salamankhel zijn, maar dat er veel dorpen zijn. Kortom u slaagt er niet in een duidelijk beeld te schetsen van de bewoners van uw dorp. Gezien uw verklaring dat uw vader tot de gerespecteerde dorpsoudsten zou hebben gehoord en uw permanente aanwezigheid in Khayrabad tot aan uw vertrek, is het weinig aannemelijk dat u geen eenduidiger beeld kan scheppen over uw naaste burens en familie.

**Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar.** Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor u direct uw komst naar België in Surkh Rod heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

**Overigens blijken er een aantal tegenstrijdigheden te zitten in uw relaas.** Immers bij de DVZ verklaart u dat u na de moord op uw vader meehielp om hem mee naar binnen te dragen en dat u er aan de ceremonie deelnam (vragenlijst CGVS, punt 3.5, 17 april 2016). Echter tijdens het gehoor bij het CGVS is er een belangrijk verschil. Hier geeft u ondubbelzinnig aan dat toen u het lichaam van uw vader zag u direct naar het huis van uw oom ging, dat u er moest blijven terwijl hij poolshoogte zou gaan nemen. U verhuisde naar Bawlay tijdens de organisatie van de begrafenis en daarna kwam uw moeder enkele keren naar Bawlay, waarna u uw land verliet. Geconfronteerd met dit verschil beweert u dat dit niet waar is en dat u naar het dorp terugkeerde om afscheid te nemen van uw moeder. Echter dat u naar huis zou zijn teruggekeerd na 5 dagen in Balway (p. 17) strookt niet met uw verklaring bij de DVZ en het relaas zoals u het aanvankelijk bij het CGVS aanbrengt (p. 15). Overigens is het wel vreemd dat u zou zijn teruggekeerd naar de plaats waarvan u beweert dat de taliban u zoeken en tast dit de geloofwaardigheid van uw claim sterk aan.

Daarnaast kon u bij de DVZ niet aangeven naar welke autoriteiten de dorpsoudsten zouden zijn gestapt terwijl u bij het CGVS zeker weet dat het om de politie gaat. Toch kan u niet zeggen waarheen ze zouden gegaan (p. 14), hetgeen erg vreemd is aangezien er op 5 minuten van uw huis een politie en/of veiligheidspost zou zijn. Uw desinteresse over dit kernaspect van uw relaas is frappant.

Overigens legt u geen enkel bewijs voor van het beweerde overlijden van uw vader (p. 17), noch is er enig politierapport opgemaakt, ondanks uw verklaring dat de politie en de veiligheidsdiensten quasi onmiddellijk ter plaatse waren. Noch uw moeder noch uw oom of andere familieleden van vaderszijde hebben een klacht ingediend (p. 18). Uw ooms zouden eigen zaken aan hun hoofd hebben gehad zegt u hierover. Dat dit niet gedaan wordt in Afghanistan kan maar matig overtuigen, immers, de politie zou toch onmiddellijk ter plaatse zijn geweest op de plaats van een moord.

Ook beweert u op vraag van het CGVS dat u er foto's van heeft, toch legt u hier niets van voor. Het is overigens weinig overtuigend dat uw neven al foto's in een album zou hebben kunnen kleven voor uw vertrek 8 dagen laten, wetende dat u niet eens brieven kon posten in uw gemeente, maar dus wel foto's laten ontwikkelen. Bovendien hecht het CGVS zoals hoger aangegeven ook geen geloof aan uw vlucht en daaropvolgende terugkeer naar het dorp zoals hoger aangegeven.

Daarnast houdt u de onduidelijkheid over uw familiale situatie klaarblijkelijk moedwillig in stand. Bij de DVZ verklaart u dat u niet weet waar uw moeder en broer zijn sinds uw vertrek, terwijl u bij het CGVS verklaart dat u wel degelijk contact heeft en dat ze gewoon thuis zijn gebleven. Het is overigens vreemd dat uw moeder niet naar een andere gemeente zou zijn verhuisd, zoals in Bawlay, waar u zegt zelf een veilig onderkomen te hebben gehad. De mate waarin zij door de taliban zou zijn geterroriseerd kan dan ook in vraag worden gesteld. Dat u trouwens geen enkele spontane referentie maakt naar het feit dat ze pas weduwe is geworden en de gevolgen hiervan voor haar, werpt op zich vragen op over de waarheid achter de beweerde gebeurtenissen.

**De subsidiaire beschermingsstatus** kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In dit verband moet opgemerkt worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

*moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”.*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“het materiële motiveringsbeginsel”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. Waar verzoeker erop wijst dat de taal van het onderzoek van zijn asielaanvraag het Nederlands is en betoogt dat daarom het Nederlands diende te worden gebruikt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan hij niet worden bijgetreden.

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.*

*De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.*

*§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

*Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.*

*Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.*

*§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.*

*Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”.*

Verzoeker geeft aan dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ambtenaar van de verwerende partij zelf vertaalde van het Nederlands naar het Engels en de aanwezige tolk vertaalde van het Engels naar het Pashtou (en omgekeerd).

Omtrent deze wijze van gehoor en vertolking stelde de Raad van State (arrest nr. 185.993 van 3 september 2008):

“2.1.4.1. Overwegende dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat gelden, niets in de parlementaire voorbereiding van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet erop wijst dat in deze wetsbepaling ook de taal van de conversatie met de tolk wordt geregeld; dat verzoeker zich daarvoor steunt op de volgende zinsnede in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat de wet van 10 juli 1996 is geworden: “De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de vertraging het grootst is en waar zagezegd de kans op een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk” (Parl. St. Kamer, 1995-96, 364 nr. 1, p. 32-33); dat hieruit evenwel niet kan worden afgeleid dat onder het nieuwe regime enkel naar en uit de proceduretaal mag worden getolkt; dat als één van de redenen waarom aan de onbeperkte vrije keuze van de proceduretaal een einde wordt gesteld, er enkel wordt op gewezen dat ook wanneer de asielzoeker zelf deze taal kiest, meestal voor de conversatie met hem nog een beroep moet worden gedaan op een tolk; dat luidens artikel 30 van de Grondwet het gebruik van de in België gesproken talen vrij is en het niet geregeld kan worden dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken; dat deze bepaling op zich geen verplichting inhoudt voor de ambtenaren om uitsluitend de taal van hun taalrol te spreken of te gebruiken; dat ook uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar een andere taal slechts zou mogen spreken of gebruiken indien een formele wetsbepaling hem daartoe machtigt; dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden; dat deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag; dat het de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing; dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal; dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst; (...) (eigen onderlijning).

Uit voormeld arrest van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet verbiedt aan de ambtenaar die het interview met de asielzoeker afneemt zich uit te drukken in een vreemde taal; het arrest stelt dat artikel 51/4 evenmin aan de ambtenaar verbiedt “zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst”. Aan de ambtenaar van de verwerende partij wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

De verwerende partij oordeelt terecht dat de ambtenaar die het interview afnam zich kon uitdrukken in het Engels ten aanzien van de aanwezige tolk Pashtou / Engels. De omstandigheid dat de advocaat die de verzoekende partij vergezelt tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvoert dat hij het Engels onvoldoende beheerst, verzet zich hier niet tegen.

De aangevoerde schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet gegrond.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

*“Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaring niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De **medewerkingsplicht** vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoor CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

***Er moet op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd.*** Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview 16 jaar en dus minderjarig zou zijn. U verklaarde immers geboren te zijn op (31 [december]) 1999 (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Nadien werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 januari 2016 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 19 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,0 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Toen u op het CGVS gevraagd werd of zich erin kunt terugvinden dat u wellicht 20 jaar bent (p. 2) gaf u aan dat dat ook goed is. Gezien het gemak waarmee u dit aanvaardt, werd u gevraagd naar de redenen waarom u dan eerder een veel lager cijfer aangaf. U stelt hierover u dat de Afghaanse jongens vonden dat u deze leeftijd leek te hebben en dat de

geboortedatum in Afghanistan cultureel gezien niet belangrijk is voor de ouders. Overigens zou u een taskera hebben gehad in Afghanistan en zou u op basis hiervan een indicatie kunnen hebben gehad van uw leeftijd. Echter, in het licht van een totaal gebrek aan identiteitsdocumenten kan geef geloof worden gehecht aan uw bewering dat u er zelf geen flauw idee van heeft en lijkt het er eerder op dat u hiermee gebruik wilde maken van de specifieke procedure die van toepassing is op minderjarigen. Dit impliceert dat zelfs als in de toekomst zou blijken dat u een taskera neerlegt met een veel jongere leeftijd, dat aan de authenticiteit van dit document zal moeten worden getwijfeld (zie ook informatie in bijlage over corruptie en vervalste documenten in Afghanistan). Hoe dan ook, het heeft er alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit heeft op zijn beurt een negatieve weerslag op uw algemene geloofwaardigheid.

**Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig document voor.** Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 1) werd u nochtans gewezen op het belang van dergelijke documenten. De identiteit van de asielzoeker is een essentieel element in de asielaanvraag en er kan van de asielzoeker verwacht worden dat deze alles doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. U beweert dat u thuis een taskera heeft liggen, maar heeft dit niet meegebracht op uw reis omdat u er niet aan dacht (p. 3). Dit is in het licht van een zware internationale reis voor de boeg weinig ernstig. U blijkt achteraf niet eens initiatieven te hebben genomen om dit document te laten opsturen (p. 9). Nochtans had u hiervoor genoeg gelegenheid: bovendien werd u hiertoe aangemaand door de DVZ en met de oproepingsbrief van het CGVS. U verbleef intussen al een jaar in België op het moment van uw oproeping. U beweert dat niemand weet hoe dat moet en wendt voor dat er voor de dorpelingen geen mogelijkheden zijn om de post te versturen (p. 9). Dat zelfs de oom die uw reis naar het buitenland onderhandelde en hielp betalen, niet in staat zou zijn om post naar het buitenland te versturen om u van documenten voor uw asielprocedure te voorzien is geen redelijke uitleg. Overigens ligt uw dorp maar ongeveer 5 kilometer van het districtcentrum Sultanpur en zowat 15 kilometer van de provinciehoofdstad Jalalabad. Kortom afgelegenheid en naïviteit zijn dus ongeloofwaardige verklaringen voor uw gebrek aan documenten.

Het CGVS stelt vast dat u amper moeite deed om uw identiteit aan te tonen en dat u loog over uw leeftijd. **Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet aangetoond.** Van een asielzoeker die beweert gevlucht te zijn naar België omdat hij in zijn thuisland vreesde voor zijn leven, mag minstens verwacht worden dat hij de volledige medewerking verleent aan de asielprocedure en dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo waarheidsgetrouw en accuraat mogelijk aanbrengt, waaronder de gegevens omtrent zijn identiteit. **U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.**

**Er werd bovendien vastgesteld dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (laatste) verblijfplaats in Afghanistan.** Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. **De werkelijke en recente streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.** Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Als doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, moet worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

**In casu werd vastgesteld u in gebreke bleef bij de beschrijving van uw omgeving, uw leven ter plaatse en de plaatselijke situatie in het algemeen. Hoewel u enige informatie over Surkh Rod kan aanbrengen, zijn uw antwoorden vaag, kort, ontwijkend en in het geheel niet doorleefd. Echter gezien het gebrek aan documenten, gezien het belang van dit alles en gezien de herhaaldelijke confrontatie en uitgebreide vraagstelling moet het CGVS vaststellen dat uw nood aan bescherming niet is aangetoond.**

Voor wat betreft de veiligheidssituatie tijdens de laatste jaren, gaat u nooit verder dan een aantal algemeenheden. Zo maakt u melding van een verbeterde veiligheidssituatie in het laatste jaar dat u er was, dus volgens uw verklaringen in 2015. In het jaar ervoor, 2014 dus, zou het namelijk niet goed zijn gegaan en zouden er in respons hierop politieagenten naar het dorp zijn gekomen. Nochtans zouden de

nachtelijke talibanbezoeken wel recent zijn geweest, hetgeen enigszins in strijd is met wat u net ervoor had verklaard. Er zou ook een confrontatie zijn geweest aan de rand van het districtcentrum, Balway checkpoint. U zou dit van thuis uit hebben kunnen horen, hetgeen niet overeenstemt wanneer u steeds zegt dat het districtcentrum ver weg ligt (p. 9, 13). Ook is het vreemd dat u ondanks dagelijkse incidenten van lastigvallen en intimidatie niets kan zeggen over waar de taliban gewoonlijk verbleven. U verklaart dat ze in het geheim aan de deur kwamen kloppen (p. 13), hetgeen vanzelfsprekend niet geheim is. Dagelijkse bezoeken impliceert dat ze in de nabijheid verblijven en wellicht zelfs bekenden zijn. U noemt een naam van een commandant van de taliban maar weet er verder niets over te zeggen, noch over hun activiteiten. Ook over de initiatieven van de politie kan u niet uitweiden, ondanks uw bewering dat zij op [10] minuten loopafstand van uw huis gestationeerd zijn. U verklaart dat uw malik het dorp moest verlaten wegens taliban dreigementen, maar u weet ook over de aanleiding hiertoe niet meer details te verschaffen. (...) Kortom ondanks het herhaaldelijk benadrukte belang van dergelijke informatie geeft u geenszins de indruk de laatste jaren te hebben gewoond in een streek geteisterd door intense taliban dreigementen.

Ook over de laatste verkiezingen in Afghanistan kan u niets vertellen. U weet eerst niet of u er was tijdens de laatste verkiezing en kan niet zeggen waar de stembureau's gevestigd waren. Gevraagd of u weet of er stembureau's waren in uw eigen dorp of dat de mensen elders moesten gaan stemmen, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. Even later beweert u nochtans het tegengestelde: u zou toch aanwezig zijn geweest en zou niets weten omdat u bezig was met uw 'zaak'. Uiteraard zijn dergelijke verklaringen een heel sterke indicatie dat u voor deze presidentsverkiezingen op (...) 2014 niet (meer) aanwezig was in uw dorp en mogelijk zelfs niet in Afghanistan.

U verklaart voorts dat de taliban enkel voedsel kwamen eisen en soms mensen probeerden te rekruteren, maar geen geld. Uw de informatie in bijlage wordt evenwel duidelijk dat de bevolking in de provincie Nangarhar en onder meer het district Surkh Rod geteisterd worden door de eisen voor belastingen vanwege de Taliban (ushr). Gezien de kleine gemeenschap waaruit u beweert te komen moet u hier minstens iets over hebben opgepikt als u er recent nog was. Uit informatie van het CGVS blijkt ook dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stam ouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Het CGVS heeft u ook bevraagd naar migratiestromen in en uit Khairabad. Zo weet u aanvankelijk te zeggen dat er de laatste jaren nieuwe bewoners zijn bijkomen uit Pakistan. Gevraagd naar details over hun afkomst, stelt u dan weer dat u er niets over weet en dat het toch minstens twee jaar geleden is dat er mensen zijn bijkomen. U kan niets zeggen over de aanleiding hiertoe. Uit informatie toegevoegd in bijlage blijkt dat er in 2000 een buitengewone ernstige droogte plaatsvond in de regio die met name Khayrabad hard trof: 550 families of 46 % van de bevolking is toen weggetrokken, naar andere regio's en zelfs tot in Pakistan. (...) Dat u toen nog klein was doet hier niets aan af: dergelijke gebeurtenissen behoren tot het collectief geheugen van een gemeenschap en aangezien u beweert steeds bij uw ouders te hebben gewoond, zou u minstens een idee moeten hebben van dergelijke zaken. Gezien u uitvoerig werd gewezen op het belang van verklaringen, zeker in het licht van een totaal gebrek aan documenten, kan het CGVS hier meer inspanningen van u verwachten.

Voor wat betreft uw reisweg blijkt tenslotte dat u volhardt in de vaagheid. Dit blijkt in de eerste plaats uit de organisatie van uw reis. U verklaart dat uw oom zei dat u moest vertrekken, dat hij u geen verdere info gaf, dat u triest was en vervolgens vertrok. U weet niets te zeggen over bedoelde bestemming ("het buitenland"), de voorbereiding van de reis, over de prijs die werd betaald, over de strategieën van de smokkelaars om de groep verborgen te houden. U kan evenmin zeggen waar u uw eigen land heeft verlaten, u meldt enkel Nimroz (p. 11), maar dit is een provincie en geen plaats. U weet ook niet te zeggen op welke plaats u Iran binnenkwam. Zo kan u evenmin bij benadering zeggen in welke maand u bent vertrokken (p. 10). U weet niet of het voor of na een belangrijk feest was, u kan het ook niet spontaan situeren voor of na de ramadan. U wijdt dit aan de problemen onderweg. Daarna verklaart u

wel dat u de ramadan doorbracht in Bulgarije, echter dit zegt nog niets over het moment waarop u uw land verliet, de reis kan immers lang duren en bovendien kan het CGVS op basis van voorgaande vaststellingen niet uitsluiten dat u gedurende langere tijd in een derde land verbleef. Kortom uw relaas van uw reisweg is doorspekt van clichés die op geen enkele manier een begin van bewijs kunnen zijn dat dit uw effectieve reisperiode en reisweg was. U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat uw beweerde reisroute zou kunnen staven (CGVS p. 23). Het lijkt er daarom op dat u ook omtrent het moment van uw vertrek evenals de reisweg zelf de waarheid niet wenst te vertellen.

**Naast bovenstaande vragen over uw beweerde recente vertrek uit uw geboorteregio, heeft het CGVS ook vragen bij uw beweerde profiel van ongeschoolde dorpeling.**

Zo moet het CGVS erop wijzen dat u de indruk wenst te geven dat u nooit uw dorp verliet. Nochtans blijkt dat u enig Dari spreekt en aangezien u nooit naar school of zelfs de madrassa zou zijn gegaan en er geen Darisprekenden zijn in uw dorp moet u het elders hebben opgepikt (p. 16).

Verder beweert u dat u enkel voor de dieren thuis zorgde (in totaal een koe, een kalf, twee geiten en 2 ezels), terwijl dit u er bezwaarlijk van zou weerhouden om weleens het dorp te verlaten. De vage omschrijving van uw werk doet op zich al vragen rijzen of u in werkelijkheid geen andere job(s) had die niets met het houden van dieren te maken had. Immers voor een gezonde jongeman is het niet geloofwaardig dat u steeds thuis zat bij de dieren, terwijl uw vaders er wel handelsactiviteiten op nahield. U heeft nog een moeder en jongere broers die evengoed kunnen worden ingeschakeld in de 'zaak'. Kortom uw voorstelling van zaken over uw afgezonderde dagelijkse leven kan niet overtuigen.

**Voorts wijst het CGVS op een aantal opvallende kennisgebreken.**

Zo moet het CGVS erop wijzen dat u nauwelijks op de hoogte bent van de aanwezigheid van scholen in de buurt. Zelfs al bent u niet naar school geweest, is het niet onredelijk een idee te hebben van waar minstens de lagere scholen zijn gelegen. Zo meent u dat er in uw dorp nooit een school is geweest (p. 16), echter volgens de informatie in het dossier was er tenminste in 2002 een school in Khayrabad geheten Zaiul-Uloom. U beweert dat er enkel middelbaar onderwijs is voor meisjes in Bala Bagh. Uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd naar plaatsen van lager onderwijs, ook voor jongens, beweert u dat er niets is, enkel een madrassa en een middelbare school in Faqrullah. Volgens de informatie in bijlage van het dossier echter blijkt dat de middelbare school in Bala Bagh voor jongens is en dat er in een omtrek van 5 à 10 kilometer verschillende lagere scholen gelegen zijn, waaronder (Bar) Sultanpur, Fatehabad en Shamsapur.

Verder gevraagd naar de omvang van uw dorp verklaart u dat dit niet telbaar is. Gevraagd om ongeveer aan te geven of het om tien, honderd of dan duizend huizen zou gaan, wendt u zich tot de tolk voor een antwoord (p. 5). Het is niet aanvaardbaar dat u niet eens een vaag beeld zou kunnen scheppen van de omvang van het dorp dat u beweert nooit te hebben verlaten, ook al zou u analfabeet zijn. U kan immers wel met aantallen en cijfers overweg. Dat is duidelijk aangezien u kan aangeven dat een koe 40.000 kaldar zou kosten en met een winst van 1.000 of 2.000 kaldar zou kunnen worden verkocht. Overigens wendt u zich tijdens het gehoor meermaals rechtstreeks tot de tolk, terwijl u in het begin van het gehoor werd uitgelegd dat deze neutraal is en dat hem of haar geen persoonlijke vragen kunnen worden gesteld. Dat u denkt de kennis van de tolk nodig te hebben om op de vragen te antwoorden wijst op onvoldoende kennis over zaken die u zelf het best zou moeten kennen.

Het valt ook op dat u erg vaag blijft wanneer het CGVS peilt naar de stamstructuur en cultuur waarin u zou zijn opgegroeid. Zo beweert u dat de Hussainkhel een clan op zichzelf zijn en geen deel uitmaken van een groep stammen (of confederatie) (p. 5). Toch moet u in staat zijn om aan te geven of er met name substammen (khel) zijn, hetgeen u niet kan. Bij meerdere vragen omtrent de stammensamenstelling in uw dorp en de dorpen errond (p. 6) blijft u vaag en verward. Zo geeft u eerst aan dat u tot de Hussainkhel behoort maar dat mensen uit uw dorp behoren tot de Dalawzi. Gevraagd of de Hussainkhel er deel van uitmaken verduidelijkt u dat ze apart zijn, en ook apart zijn van de Sulaimankhel. Verder gevraagd naar het verband met de Hussainkhel bevestigt u het verband, maar u kan niet zeggen op welke manier. Gevraagd om duidelijker uit te leggen wat u bedoelt stelt u vervolgens dat de Dalawzi niet in uw dorp wonen en evenmin de Salamankhel, maar enkel de Hussainkhel. Nogmaals gevraagd naar wie er dan allemaal in uw dorp woont verklaart u dat er in Khayrabad Hussainkhel, Dawlazi en Salamankhel zijn, maar dat er veel dorpen zijn. Kortom u slaagt er niet in een duidelijk beeld te schetsen van de bewoners van uw dorp. Gezien uw verklaring dat uw vader tot de gerespecteerde dorpsoudsten zou hebben gehoord en uw permanente aanwezigheid in

Khayrabad tot aan uw vertrek, is het weinig aannemelijk dat u geen eenduidiger beeld kan scheppen over uw naaste buren en familie.

**Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar.** Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor u direct uw komst naar België in Surkh Rod heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

**Overigens blijken er een aantal tegenstrijdigheden te zitten in uw relaas.** Immers bij de DVZ verklaart u dat u na de moord op uw vader meehielp om hem mee naar binnen te dragen en dat u er aan de ceremonie deelnam (vragenlijst CGVS, punt 3.5, 17 april 2016). Echter tijdens het gehoor bij het CGVS is er een belangrijk verschil. Hier geeft u ondubbelzinnig aan dat toen u het lichaam van uw vader zag u direct naar het huis van uw oom ging, dat u er moest blijven terwijl hij poolshoogte zou gaan nemen. U verhuisde naar Bawlay tijdens de organisatie van de begrafenis en daarna kwam uw moeder (...) naar Bawlay, waarna u uw land verliet. Geconfronteerd met dit verschil beweert u dat dit niet waar is en dat u naar het dorp terugkeerde om afscheid te nemen van uw moeder. Echter dat u naar huis zou zijn teruggekeerd na 5 dagen in Balway (p. 17) strookt niet met uw verklaring bij de DVZ en het relaas zoals u het aanvankelijk bij het CGVS aanbrengt (p. 15). Overigens is het wel vreemd dat u zou zijn teruggekeerd naar de plaats waarvan u beweert dat de taliban u zoeken en tast dit de geloofwaardigheid van uw claim sterk aan.

Daarnaast kon u bij de DVZ niet aangeven naar welke autoriteiten de dorpsoudsten zouden zijn gestapt terwijl u bij het CGVS zeker weet dat het om de politie gaat. Toch kan u niet zeggen waarheen ze zouden gegaan (p. 14), hetgeen erg vreemd is aangezien er op [10] minuten van uw huis een politie en/of veiligheidspost zou zijn. Uw desinteresse over dit kernaspect van uw relaas is frappant.

Overigens legt u geen enkel bewijs voor van het beweerde overlijden van uw vader (p. 17), noch is er enig politierapport opgemaakt, ondanks uw verklaring dat de politie en de veiligheidsdiensten quasi onmiddellijk ter plaatse waren. Noch uw moeder noch uw oom of andere familieleden van vaderszijde hebben een klacht ingediend (p. 18). Uw ooms zouden eigen zaken aan hun hoofd hebben gehad zegt u hierover. Dat dit niet gedaan wordt in Afghanistan kan maar matig overtuigen, immers, de politie zou toch onmiddellijk ter plaatse zijn geweest op de plaats van een moord.

Ook beweert u op vraag van het CGVS dat u er foto's van heeft, toch legt u hier niets van voor. Het is overigens weinig overtuigend dat uw neven al foto's in een album zou hebben kunnen kleven voor uw vertrek 8 dagen laten, wetende dat u niet eens brieven kon posten in uw gemeente, maar dus wel foto's laten ontwikkelen. Bovendien hecht het CGVS zoals hoger aangegeven ook geen geloof aan uw vlucht en daaropvolgende terugkeer naar het dorp zoals hoger aangegeven.

Daarnast houdt u de onduidelijkheid over uw familiale situatie klaarblijkelijk moedwillig in stand. Bij de DVZ verklaart u dat u niet weet waar uw moeder en broer zijn sinds uw vertrek, terwijl u bij het CGVS verklaart dat u wel degelijk contact heeft en dat ze gewoon thuis zijn gebleven. Het is overigens vreemd dat uw moeder niet naar een andere gemeente zou zijn verhuisd, zoals in Bawlay, waar u zegt zelf een veilig onderkomen te hebben gehad. De mate waarin zij door de taliban zou zijn geterroriseerd kan dan ook in vraag worden gesteld. Dat u trouwens geen enkele spontane referentie maakt naar het feit dat ze pas weduwe is geworden en de gevolgen hiervan voor haar, werpt op zich vragen op over de waarheid achter de beweerde gebeurtenissen.

**De subsidiaire beschermingsstatus** kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

*aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

*In dit verband moet opgemerkt worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.*

*U werd tijdens het gehoor nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afgaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.*

*Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige [schade.]".*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, maar beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen

afbreuk gedaan aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker zijn voorgehouden identiteit en profiel niet aannemelijk maakt, noch dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België daadwerkelijk verbleven heeft in het dorp Khayrabad gelegen in het district Surkh Rod van de Afghaanse provincie Nangarhar. Nog daargelaten dat verzoekers asielaanvragen tegenstrijdigheden bevat, die overigens in het verzoekschrift geheel ongemoeid worden gelaten, heeft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf op voormelde plaats tot gevolg dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich er volgens verzoekers verklaringen hebben voorgedaan. Verzoeker maakt zijn nood aan bescherming derhalve niet aannemelijk.

Waar verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel, dient hij erop te worden gewezen dat hij zijn profiel van ongeschoolde jongeman die zich bezighield met de zorg voor enkele dieren en zich zelden of nooit buiten zijn geboortedorp begaf niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de motieven dienaangaande te ontcrachten. Hij geeft bovendien niet concreet aan in welke zin zijn voorgehouden profiel – in de veronderstelling dat daaraan geloof zou worden gehecht, *quod non* – de gedane vaststellingen zou kunnen verschoenen.

De opmerking dat er enkel tegenstrijdigheden werden vastgesteld met betrekking tot verzoekers eigenlijke asielaanvraag doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerd regio van herkomst dermate vaag, kort, ontwijkend en weinig doorleefd zijn dat aan zijn verblijf aldaar geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker het belang van de vastgestelde lacunes in zijn kennis aangaande de aanwezigheid van scholen in de buurt, de omvang van zijn dorp en de tribale identiteit van de inwoners van zijn dorp relativeert, doet hij daaraan geen afbreuk. Bovendien moet de motivering van de bestreden beslissing als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker betoogt dat hij met betrekking tot bepaalde aspecten wel informatie zou hebben gegeven die in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007). Het gegeven dat in de bestreden beslissing nergens wordt geopperd dat de kennis die verzoeker wel heeft een ingestudeerd karakter vertoont, kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Afghaanse nationaliteit van verzoeker staat in dezen niet ter discussie. Hij maakt echter niet aannemelijk dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar België in het dorp Khayrabad gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar verbleven heeft, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. Verzoekers betoog aangaande de veiligheidssituatie in Nangarhar is derhalve niet dienstig.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF